

[Poul Hartling.]

den fælles isolation, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen talte om, i EFTA, er jo lige skæbnesvanger, hvad enten man ser den under det ene eller det andet synspunkt.

Af det ærede medlem hr. Aksel Larsen fik jeg belæring om, at jeg tog fejl i, at klassekampens dage var forbi. Jeg kunne bare se på bryggeristrejken og telefonstrejken o. s. v., og jeg kunne bare se, at landbrugsorganisationerne også ville have flere millioner. Jeg må jo beklage, at det ærede medlem ikke har haft tid til at høre rigtig efter, hvad jeg sagde, for jeg har ikke sagt, at der ikke var interesser og forskellige organisationer i dette land. Det kan man da nok se; det er oplagt, at kampen står mellem forskellige interesseorganisationer ude i befolkningen; det er da klart. Jeg har også givet udtryk for, at disse organisationer ofte er pressionsgrupper over for folketinget. Men det, jeg advarede imod, var, at vi lagde vor politik an efter fordelingsprincippet alene. Jeg ser det som noget meget ønskeligt, at der føres en idépolitik og ikke en klassepolitik, og jeg kan i grunden ikke rigtig forstå, at jeg skulle høre ilde for det netop fra socialistisk folkeparti, for de har jo dog endelig noget af en ideologi, og selv om den er misforstået og fejlagtig efter min tankegang, så har de dog noget af en ideologi bag sig. Når det ærede medlem senere sagde, at partirammerne var lidt under optøning, gik hans tanker måske lidt i samme retning som mine.

Det ærede medlem hr. Knud Hertling mente, at flere af folketingets medlemmer burde rejse til Grønland for ved selvsyn at stifte bekendtskab med problemerne deroppe. Det er en tanke, jeg gerne vil støtte. Jeg synes godt, man kunne opfordre præsidenten til at tænke over det. Jeg finder det både rimeligt og nyttigt.

Jeg takker for de ministersvar, som er blevet rettet til mig nu til morgen. Det er måske knap så nemt i farten for os nu at tage stilling til dem. Debatten har jo fået den underlige opdeling, som hele planløsheden de sidste dage er medvirkende til. I går holdt vi møde uafbrudt i mere end 5 timer, og det var på en måde lidt uretfærdigt imod de små partier, som kom til

at tale, medens praktisk taget alle medlemmerne gik til frokost. Ved andre lejligheder mener jeg, at ministrene har svaret om aftenen, men det har jo været, når der har været fjernsyn på, og så kunne ordførernes replikker komme næste dag. Men i dag er det altså sådan, at nu svarer ministrene her, og så må vi straks til det. Ministrene har altså haft aftenen til at gennemtænke tingene og sætte et svar sammen.

Den højtærede statsminister sagde, at om alt går vel, derunder de forhandlinger, som Nationalbanken nu skal føre med kreditinstitutionerne, skulle vi nu kunne slutte denne del af folketingssamlingen. Vi kan jo beklage, at man har fremsat et sådant hastværksforslag. Vi kan beklage de misforståelser, som ligger bag forslaget, men nu er det altså sådan, at disse forhandlinger skal føres i frivillighed, og jeg tror, det er realistisk at erkende, at der i folketinget er et flertal for det ønske, at der igennem virkelig frie forhandlinger mellem Nationalbanken og kreditinstitutionerne kan tilvejebringes en løsning, som kan være til gavn for det økonomiske liv og til gavn for alle parter.

Derefter gik den højtærede statsminister ind på forligsforhandlingerne og sagde, at den mest beklagelige overraskelse, han havde været ude for, var den trevenhed og langsommelighed og uvilje, som oppositionspartierne havde vist under forligsforhandlingerne; regeringen var virkelig helt parat til at gå i gang med saglige forhandlinger — men samtidig underbandt den højtærede statsminister sit eget argument ved at sige, at ganske vist var forslagene ikke blevet fremsat, jo, der var et oplæg til begyndelsen, og han sagde, at oppositionen kunne jo hævde, at man kunne ikke begynde, før man kendte hele oplægget, og føjede så til: og det er naturligvis oppositionens ret at forsinke forhandlingerne. Jeg spørger: er det ikke den, der ikke kommer med hele oplægget, der forsinke forhandlingerne? Det mener jeg. De, som siger: vi kan dog ikke begynde forhandlingerne, før vi kender det i sin helhed, er det dem, der forsinke forhandlingerne?

Når man vil begive sig ud på en færd, kan man så sige: vi ved ganske vist ikke, hvad vej vi skal; vi ved heller ikke, hvor vi